

Szentmihályi Életünk

A Rákosszentmihályi Plébánia lapja

2004. december 17., Advent

Harmatozzatok magasságos hegek, és felhők ontsák az Igazat! - sírt fel az égre századokon át a választott nép sóhaja a Messiás után. De az emberi történelem is erről a vágyról árulkodik: az ősi valóságok mítoszaitól kezdve a bölcselők gondolatszárnyalásain át a modern ember zaklatott teljességigényéig mind az Isten utáni sóvárgás nyílt vagy rejtett megnyilatkozása.

Keresztény hitünk alapján valljuk, hogy az Isten nem hagyta válasz nélkül az ember Őt kereső vágyakozását. Karácsonyban ezt az isteni választ ünnepeljük, ami tulajdonképpen Ő maga. Megvalósult a prófétai ígélet: Velünk az Isten. A felfoghatatlan, kimondhatatlan és ábrázolhatatlan Isten maga töri meg transzcendenciájának végtelen távolságát, és egy lesz közülünk.

Ami Jézus születésében megtörtént, új távlatokba emeli az ember létezését. Valami isteni fény ragyog át mindenben, ami az életünkben fontos, azt széppé, értékessé teszi. Mert mit ünnepelünk Jézus születésében?

Ünnepeljük magát az életet, a létezést. Ezt a múltandó, néha zaklatott, de mégiscsak szép életet, amit az Isten Fia magára öltött. Amit értelmesen, nemes értékekkel gazdagon szeretnénk végigélni. És hirdetjük, hogy a legnyomorúságosabb emberi élet is értékes az Isten előtt, mert Jézus értelmet adott neki. Ünnepeljük a szeretetet, ami nem rózsaszín

hangulatban való ringatózás két napig, hanem annak a felismerése, hogy az Isten szeret bennünket. Ha hozzá méltók akarunk lenni, mi is szeretettel fordulunk embertársaink felé: őszinte jóakarattal, segítőkészséggel, türelemmel. Hogy hány ember hal meg az éhségtől, azt a társadalomkutatók nagy-

jából fel tudják mérni. De hogy hány ember hal meg a szeretet utáni éhségtől, arról nem készül statisztika. „Tegyetek jót mindenkivel...” – szól az apostoli kérés.

Ünnepeljük a békességet, ami nem a fegyverek nyugalma, hanem az Isten szeretetében örvendező emberek lelki gyümölcse, és maguk körül kiárasztott ajándéka. Fegyverropogástól és rossz hírektől terhes világunkban a béke szigetei csak a szeretet civilizációja alapján valósulnak meg. „Boldogok a békességesek...”

Ünnepeljük a születést. Az új élet kezdete minden jó érzésű embert örömmel tölt el. Isten Fiának a születése a mi újjászületésünk záloga és üzenete. Megszületett az Isten Fia a földre, hogy az ember megszülethessen az örök életre. „Ismerd fel, ó keresztény, nagy méltóságodat!” – kiált fel Nagy Szent Leó a karácsonyi prédikációjában.

Ünnepeljük az anyaságot és a családot, amely nemcsak biológiai vagy társadalmi összetartozás, hanem kegyelmi közösség is. Megszentelik és hordozzák egymást Isten előtt a család tagjai. Hirdetjük és megváltjuk, hogy nem a szingli a boldog, nem az emberi kapcsolatait összekuszáló ember a sikeres, hanem a családjáért élő édesapa és édesanya.

Ünnepeljük mégis elsősorban a teremtő Istent, aki Jézus születésében mindezt a sok értéket összefoglalta és felmutatja nekünk. Dicsőséget zengünk Néki hálaadással!

Gábor atya

„Ünnepeljük mégis elsősorban a teremtő Istent, aki Jézus születésében mindezt a sok értéket összefoglalta és felmutatja nekünk. Dicsőséget zengünk Néki hálaadással!”

Déva – Árvaház – Misszió!

2004 október 14-16 között a rákosszentmihályi ifjúsági énekhar látogatást tett, Bőjte Csaba ferences rendi missziós árvaházában, Dél-Erdélyben Déván és Szászvároson, a Kovász Egyesület támogatásával.

Az énekhar Sillye Jenő: Jöjj lángoló c. zenés darabját adta elő a két városban az árvaházi magyar fiatalok számára. Az utazást komoly előkészületek előzték meg, mivel az énekhar saját erejéből nem lett volna képes az utazási költséget (busz költség) előteremteni. Az önkormányzati képviselők révén sikeres pályázatot tudtunk beadni, így elértük, hogy az önkormányzat a saját kezelésében lévő buszt a rendelkezésünkre bocsátotta (ami egyébként 237.000 Ft lett volna!). Ebben a munkában oroszánrészt vállalt a Kovász Egyesület. Itt szeretném megköszönni mindazoknak, akik adományaikkal, munkájukkal hozzájárultak ennek az útnak a sikeréhez!

Az előkészületek izgatott várakozással, és munkával teltek. Ami a szereplőknek komoly próbákat jelentett, a szervezőknek pedig nagyon sok utánajárást (vámhatóság, rendőrség, buszintézés, bevásárlás stb.).

Végül elérkezett az indulás napja! Az utolsó simítások: mi maradt ki, mi az amit elfelejtettünk és az előadáson vagy a határon kellhet, hiszen Erdélybe megyünk, ami most jelenleg Romániához tartozik! Átgondoltunk még egyszer mindent: útlevelet, papírokat stb. megvannak-e. Az utolsó pillanatban valaki hozott négy zsák hagymát, mert meghallotta hova megyünk, ezt is köszönjük, mert ahová mentünk ott mindennek helye van. Már sötétedett mire neki indultunk okt. 15-én.

Néhány órai buszozás után az oly sokszor elátkozott határra értünk. Magyar oldalon gyorsan ment az átkelés, román vámossal viszont kirendelt mindenkit a busz elé, a hidegben szemlére, mint valami mustrára. Végül is átengedtek (a sokéves tapasztalatokhoz viszonyítva aránylag gyorsan)! Késő éjszaka lett mire megérkeztünk Dévára. Nagyon gyorsan szállásunkra irányítottak, majd röviden megbeszéltük a holnapi programot.

Szombaton rövidebb túrával megtekintettük

a dévai várat (legalábbis ami megmaradt belőle!), majd lázasan készültünk az első szászvárosi előadásunkra. Nagyon nagy szeretettel fogadtak minket és nem volt ez másként Déván sem. Vasárnapi előadás előtt körbevezettek a dévai árvaházban és elmondták, hogy szinte itt mindent a saját kezükkel készítették: az épület kitakarítása, sít hordás, kőműves munkáktól kezdve mindent.

Az előadások után kialakult közvetlen beszélgetések alatt kiderült, hogy ugyan 500 kilométer választ el

A csoport tagjai az aradi emlékmű előtt

bennünket és egy államhatár, de a szívünk, gondolataink, érzéseink ugyanazok, és nincs az az erő amely a nemzetet szétszakítaná! Fájó szívvel vettünk búcsút az árvaházról, és indultunk gondolatainkba mélyedve, vissza az anyaországba. Ki az ott maradt árvagyerekekre gondolt, ki az otthagyt ismerősökre.

Hirtelen hatalmas szélviharban találtuk magunkat, száz éves fákat csavart ki a vihar tövestül és csapott az útestre elénk. Olyan mértékű volt a vihar ereje, hogy a gyakorlott kamion sofőrök jobbnak látták, ha leállnak út szélére várakozni.

Visszafelé megálltunk Aradon és kisebb nehézségek árán, de sikerült megtekintenünk a kivégzett aradi tizenhárom emlékművét. A nehézség abból adódott, hogy a román hatóságok az emlékmű környékét szinte teljesen leegyirányúsították, és behajtani tilos táblákkal tömték tele. Természetesen nem véletlenül! Az emlékműnél megemlékeztünk a kivégzettekről és elénekeltük a székely himnuszt. Az idő múlásával azt vettük észre, hogy egyre több rendőr érkezik a helyszínre, bizonyára a román-magyar megbékélés biztosítására!

Éjszaka 11 óra tájban érkeztünk Budapestre, gondolatainkba mélyedve! Csaba testvér szavai visszhangoznak fülemben, amikor megkérdeztük, hogy mit vigyünk, mivel tudjuk őket a legjobban segíteni: „Mindent hozhattok, mindennek nagyon örülünk, de a legjobban annak, ha jöttök és nem felejtkeztek el rólunk!”

Köszönünk Erdély mindent, azt, hogy ez a föld volt a magyar függetlenség szimbóluma a nehéz vérérteli évszázadokban, köszönjük neked Bocskait, Rákóczit, és a névtelen hősök sorát, a magyarságért a végsőkig kitartó életüket áldozó székely ezredeket, költőket, írókat, művészeket, egyszóval mindenkiket, akit ez a föld adott. Csaba testvérnek üzenem: nem, nem, soha, nem felejtkezünk el Rólatok!

Szőke István

Emlékezetes október 23-a

Október 23-án reggel 45 fős csoport indult a Szolnok mellett levő Homok, Tiszaföldvár és Martfű felé. Utunk első állomása Homok volt, ahol Tamási József atya fogadott minket. Jóska atyát katolikus körökben mostanra már sokan országosan is ismerik, de csoportunk tagjai közül többen a régi barátot, az egykori szentmihályi káplánt látjuk és szeretjük benne, aki jelenleg a fent említett három település plébánosa.

A homoki templomban bemutatta a torinói halotti lepel egyetlen magyarországi művészi másolatát. A lepelről, vagy talán sokkal inkább a lepel Jézusáról szóló előadás sokunk számára jelentett hitbeli megerősítést, mivel segített jobban megérteni, elmélyíteni az evangélium tanúságát.

Utunk ezt követően, a kultúrházba vezetett, ahol résztvevői lehettünk a város ünnepi megemlékezésének. A mindmáig erősen kommunista érzelmű és tudatú város történetében először fordult elő, hogy pap legyen a megemlékezés előadója, így a helybeliekkel együtt dupla érdeklődéssel figyeltük József atyának az 1956-os forradalomról tartott nagyon tartalmas és emlékezetes előadását. A vetített megemlékezés élményszerűen mutatta be Budapest főbb forradalmi helyszíneit, a későbbi emléktáblákat és szobrokat, fel-

levenítve, mi is történt a forradalom napjaiban. Bár erről a vidékről kevesen járhatták végig a képsorokon látható helyeket, mi, Pesten élők is sok érdekeset találtunk a látóvalók között. A város megemlékezésének végén rákosszentmihályi koszorú is került a helyi emlékműre, kopjafára. Következő helyszínünk Tiszaföldvár volt. A plébániatemplomban József atya a három településen eltöltött plébánosi szolgálatának 21 évéről beszélt. Lelkes csapatunk szívesen hallgatta őt, hiszen a tőle megszokott élvezetes, humoros stílusban beszélt, a sikerekről és problémákról egyaránt őszintén szót ejtve. Az általa elmondottak elgondolkodtatóak voltak egy nagy budapesti plébániáról érkezett csoport sok tekintetben máshoz szokott tagjai számára. A helybeli adottságok ismertetése egy következő cikk témája lehetne, mindenesetre megértettük, hogy a nem könnyű társadalmi közegben minden eredménynek örülni kell. Beleérezhettünk abba, hogy például miért is kimagaslóan nagy eredmény arrafelé, ha a plébánia Boldog Apor Vilmosról elnevezett női kara első helyet ér el a megyei kórus-találkozón, vagy ha akár egyetlen gyerek vagy felnőtt is jelentkezik például hitoktatásra, katekézisére.

Kellemes ebéd elfogyasztása után Martfű, a Szent Tamás-templom meglátogatása következett. A rendszerváltásig Martfű volt az ország egyetlen templom nélküli városa, amire a helyi pártvezetés megfelelően büszke is volt. Meglehetősen eseménydús történet sor vezetett el odáig, hogy ma a városnak van - nem is akármilyen - temploma. Jóska atya a szervezés és építés sok érdekes epizódjának elmesélésével hozta közelebb hozzánk a lebilincselően szép, számos indiai motívummal ékesített templomot. Magyarország egyik legjobban sikerült modern temploma a martfűi, amely tartja a lépést az építészet fejlődésével. Sok helyen túl régiesre tervezik, terveztetik az új templomot, mondván, az legyen csak hagyományos. Más építésszek viszont túlzottan is újszerűt akarnak építeni, így jönnek létre olyan építmények, amelyeket első látásra mindennek gondolhatna az ember, csak templomnak nem. A martfűi templom tervezőjét dicséret illeti, hogy tudott tartózkodni a két szélsőségtől, és szerethetően, barátságosan modern, mégis templomszerű

épületet álmódott valósággá. Szép együttlétünket szentmise tette teljessé, majd a templom előtt fényképezés következett, ezt követően indultunk haza.

Isten áldja meg vendéglátóinkat, a három településen élőket, az út szervezőit és a kirándulás valamennyi résztvevőjét ezért az igazán szép és emlékezetes október 23-áért.

Lauber Lászlóné

Vándorok és zarándokok

Vándorok vagyunk mindannyian, vándorként élünk evilágban.

Az ember alapvető igénye az

- otthonra találás
- megállapodás
- békesség utáni vágy.

Így alkotott bennünket az Úr. Életünk nagy kérdése, hogy hogyan éljük meg vágyainkat? Itt lehet elcsúszni, könnyen és véglegesen.

Olyanok vagyunk, mint a választott nép, minket is hívott és kiválasztott az Úr. A választott népnek 40 évig vándorolnia kellett a pusztában, hogy

- megtisztuljon
- megerősödjön
- és átalakuljon.

Ez a bibliai kép mindannyiunk életében megvan: kísértés a letelepedésre, de aki letelepszik a pusztában, az nem juthat el soha az Ígéret Földjére. Más a MEGÁLLÁS és a LETELEPEDÉS. A megállás: kiszállok mindenből, megálllok és a Változatlanra, az Úrra figyelek. A letelepedés: elhagyom a vándor életmódot és alkalmazkodom a meglévő viszonyokhoz. Az ember békességre vágyik, meg kellene állnia hozzá, de inkább letelepszik. Így nemcsak békességére nem talál rá, de vándor voltát is elveszíti: telepes lesz belőle.

Istentől jövünk és Hozzá térünk vissza. Egész életünk egy hatalmas vándorlás: Értelme: hogy megtisztuljunk, megerősödjünk és átalakuljunk. Kétszer nem léphetsz be ugyanabba a folyóba... mondták a bölcsek, mert a folyót változóknak látták. Az Úr bennünket változóknak, fejlődőnek alkotott és vándorlásunk értelme, hogy ÚJ EMBERKÉNT térhessünk haza Urunkhoz.

Ez az újjászületés. Erről beszél Pál apostol is. Vándorlásunk MAGASABB értelme pedig: társakra, testvérekre találni. Legyünk IGAZ útmutatók, útjelzők, hogy rátalálhassunk mindazokra, akik ráébredtek igazi mivoltukra, hogy együtt folytathassuk utunkat Hazafelé mennyei Atyánkhoz.

És így már nem vándorok, hanem zarándokok vagyunk, mert felismertük vándorlásunk MAGASABB ÉRTELMÉT.

Áldj meg Urunk bennünket zarándokaidat, add nekünk Békességed, Lelked érintse meg lelkünket, hogy ÚJ EMBERKÉNT térhessünk haza otthonainkba és HAZA TEHOZZÁD.

Ámen.

Számháború a kiserdőben

Még szeptemberben felmerült a vezetőségben, hogy az ősszel meg kellene mozgatni a tagjainkat, játszani egy jót, hiszen aztán jön a tél, és eléggé beszűkülnek a kirándulási lehetőségeink.

Igen ám, de mikor, hangzik a tipikus kérdés. Elő a naptárt, hát a legközelebbi nap, amikor a legtöbben ráérnek, az november 21., vasárnap. Nagyon jó, hiszen kezdhethetjük a kirándulást egy közös szentmisével is! Túl későn van, hangzik az aggályoskodás, nagyon hideg lesz, nem engedik el a kicsiket, esni fog az eső, sár lesz és a többi...

Eljött a nagy nap. Gyönyörű napsütéses idő, pont megfelelő hőmérséklet és 23 cserkész és jelölt várt minket. Ennyit a pesszimizmusról. A szentmise után a csapat több részre oszlott és ki kocsival, ki busszal megközelítette a hadszínteret – jelen esetben a nagyiccei kiserdőt. Gyors terepbejárás és játékterület kijelölés után két részre osztottuk magunkat és következett a játék ismertetése. Klasszikus számháború, de sokan még nem játszották, így nem ártott előre tisztázni mit szabad és mit nem! A harcra kész csapatok ezután elfoglalták a harcálláspontokat és a megjelölt időben elkezdődött a csata! Ki-ki vérmérsékletének megfelelően vetette bele magát a bozótosba, vagy haladt szép megfontoltan az úton, előbb utóbb, mindenki ellenfelére talált. Leolvasás, üldözés, menekülés, ellentámadás, taktikai visszavonulás, minden

Taktikai megbeszélés a csata előtt

volt, amit az ember a filmekben lát, csak vérontás és árulás nem! A kiegyenlített küzdelemre jellemző volt, hogy többszöri csapatcsere és újrafelosztás után is fej-fej mellett álltak a csapatok. Külön kérésre volt „fiúk a lányok ellen” mérkőzés is, itt a kezdeti nagy lendület után sajnos a lányok vesztek. Érdekes formáció volt a lányok által bemutatott „háromemberes tank”, mely felbukkanásakor tarolt a hadszíntéren!

Nagyjából kétórás küzdelem után már mindenkinek megkordult a gyomra, így közösen úgy döntöttünk, hogy a csatát mindenki otthon fejezi be az ebéddel. Elénekeltek a cserkészindulót és jó étvágyat kívánva mindenki hazatért a meleg lakásba. Szeretnénk megköszönni a Jóistennek a jó időt, a vezetőknek és a harcoló feleknek meg a kitartást!

Schüssterl Ferenc cspk-h

Gondolatok egy IGEN-ről

„Öregisten, Nagyisten, nézd, hogy élünk itt lent katlanba zárva, csodára várva...”

Ha sikerült volna, akkor sem szabadna csodának neveznünk, hiszen ez a természetes... Befogadni, szeretettel átölelni, nagyon régi, nagyon fájó sebeket gyógyítani, életerőt adni a folytatáshoz – nem pénzzel, félelemmel megharcolva a jogos miénket – csak egy csöndes, éltető IGENNEL.

Nagyon fájdalmas most ez az advent. Fájnak a kirakatokból arcátlanul csalogató – feledtetni akaró fények, s az utca emberének arca, akiben titkon vizsgálódom, miért szomorú? Egy a bánatunk, vagy csak „ez a karácsony előtti rohanás” mélyíti a ráncokat?

Pedig itt volt köztünk a csoda Balánbányáról, az iszonyatos szegénység világából, s az Isten tenyerén fekvő, takaros, csupa magyarul Csík-

szentdomokosról. Apró gyermektől a 73 éves bácsiig mind itt hagyta a szívét, eltáncolta lelke üzenetét: nézzétek, megőriztük kincseiteket, fogadjatok hát vissza a nagy családba, ott mesze, hiányzik az édesanya szeretete, fázunk...

Megrendülten nézem a videofelvételt, a hihetetlen tehetséges és lelkes fiatalok örömteli arcát, fáradhatatlan adni, megmutatni akarásukat, s a Székely Himnusz alatt kigördülő feliratot: Segítsetek, hogy visszakapjuk magyar állampolgárságunkat!

Aztán elmentek, s nagy csend maradt utánuk... Nem Ők veszítettek, hanem mi. Istenem,

Fotó: Kerekes Ákos

Transzparens az Erzsébetligeti Színházban

hány családban találhatsz otthonra Karácsonykor, ha ennyire nem tudunk befogadni, szeretni? Ha ennyire megtévesztettek lehetünk? Bizony „Sorvasztja lelkünk a ráinktukmált Isten-hiány”.

Csak abban reménykedem, valahol mindenki megérintható. S újra itt a Szeretet eljövételének ideje. Ha meghallanák, ha észre vennék, mennyi fájdalmat okoztak testvéreiknek, ha még egyszer kapnánk lehetőséget... Mégegyszer... mégegyszer?... Igen, hiszen csak az Isten kopogtat örökké!

Petrovics Kinga

...Más reményünk nincsen,

mint igazad, kegyelmed.

hogy Te szabj végül rendet...

...csak csendesesen, hagyd Krisztus ítélni

végtelen időben mindenkit megérni...

...a születés előtt túl hosszú volt az advent

–hiszen az életünk hova-tovább ráment

mielőtt nem késő, Te mond ki az Áment.

Jókai Anna: Ima Magyarországért (részlet)

Internet

Két honlapot szeretnénk az internetet használó kedves hívek figyelmébe ajánlani. Az egyik a **929. sz. Szent Mihály cserkészcsapat** honlapja, mely most decemberben mind tartalmilag, mind külalakban megújult és kibővült. Beszámolókat, leírásokat olvashatnak a múltból és a jelenből, betekintheznek hétköznapiinkba, kirándulásainkba, táborainkba a honlapon elhelyezett sok-sok írás és fénykép segítségével.

Külön öröm számunkra, hogy hála Gábor atya nagylelkű felajánlásának – amit nem győzünk elégszer megköszönni – a honlap karbantartási feladatait most már a plébániai cserkészszobába bevezetett Internet-kapcsolat segítségével sokkal könnyebben és gyorsabban oldhatjuk meg! Látogassanak meg minket az interneten is:

www.cserkesz.hu/929cscs

A másik oldal a **Néri iskoláé**, mely Kovács Márk tanár úrnak köszönhetően, nemhogy megújult, de szinte újjászületett. Letölthető tananyagok, fórum, linkgyűjtemény, programajánló és természetesen fotóalbum várja a látogatókat! Ha igénybe veszik a regisztrációt, a honlap teljes tartalmát élvezhetik!

Használják örömmel és haszonnal, vegyenek így is részt az iskola életében! Az oldalt megtalálhatják a következő címen:

www.neriiskola.hu

Karitás

A **Karitás** munkatársak fogadási időt tartanak a Plébánián hétfőnként 15-17 óráig, csütörtökönként 9-11 óráig. Kérjük a kedves híveket, hogy mindenféle Karitás tevékenységgel kapcsolatos ügyintézés a megadott időpontban szíveskedjenek végezni. December 19 és január 2 között a Karitás tevékenység szünetel.

Év végi – jövő évi programok

2004 – 2005

December 17, 18, 19 este 6 óra a templomban.

Három napos Adventi Lelki Gyakorlat, felkészülés a karácsonyi ünnepre. A lelki gyakorlatot vezeti Neruda Károly atya.

December 24., 15 óra

Gyermekek részére délutáni pásztorjátékot tartunk a templomban. Szülőket, nagyszülőket, gyermekeket várunk sok szeretettel, ajándékkal. Lehet ajándékot is hozni a kis Jézusnak egy – egy szavalat, vers, énekszám, zeneszám formájában, melyet az összegyűlt közönség bizonyára örömmel meghallgat.

Az éjféli szentmise előtti várakozásban a fiatalok, az ifjúsági énekkar mutatja be Betlehemes játékát.

December 25., 10:30

Ünnepi karácsonyi szentmise énekkarunk közreműködésével.

December 31., este 6 óra

Év végi hálaadó szentmise. Lelkipásztori beszámoló az elmúlt év adatai tükrében. Jövő évi feladatok.

Január 1., 10:30: Újévi ünnepi szentmise.

Január 2., vasárnap: Szentmisék a szokásos vasárnapi miserend szerint. Az esti szentmise után a MADE IN BRASS rézfúvós kvintett ad műsort a templomunkban. Műsoron Bach, Händel, Charpentier, Holborn művek. Az érdeklődőket szeretettel várjuk.

Ez úton is szeretnénk felhívni azoknak a fiataloknak a figyelmét, akik a jövő évben kívánnak házasságot kötni, hogy jelentkezzenek időben a plébánián az esküvői időpont ismeretében. Házassági felkészítő indul február 14-én a plébánián.

Szentmihályi ÉLETÜNK

A Rákosszentmihályi
Plébánia lapja.

Felelős kiadó: Urbán Gábor plébános
Tördelte: Schüssterl Ferenc
Nyomda: Graphic Nyomda, Nagytarcsa
Megjelentetni kívánt cikkeket, írásokat, véleményeket lehetőleg elektronikus formában a Plébánián várunk.